

juure mõtma, teda koli panema ja oma ameti peale välja öpetama, mis eest temale linna laekast iga aasta lugu sai massetud. Sep lubas seda teha.

Nüüd olid Jaagubi priiduse pääwad otse! Otsas ferjamine ja hullumine! Otsas õunade, ploomide, magusa marjade söömine! Jaagubil ei olnud sepa maeas fa tööste mite head pääwad. Sepa rahvas ei elanud mite heaste. Södimamine, taplemine, riidlemine, peksmine oli paigal nenda wahel lahti! Seda ei pannud tema aga mite imets, seist nenda oli tema wanemate juures fa lugu olnud. Aga sõnakuulmisi ep olnud pois ilmasgi veel öpinud, se läks temale väga rasteks öpida. Koolis käis tema iga pääwa neli tundi ja seal sai tema fa foosmeistri sepiiga tutwaks. Tuli tema föeu, siis pidi raske hamriga rauda taguma, kui mite, siis tagus sepa sarapu tema selga. Ei ütstki inimene ei näitnud temale, paragu Jumal, armastust ja selle läbi läks tema süda ita veel löwemats. Oh et ometegi inimesed, sellel lapsi on kasvatada, olgu omad, olgu wöerad, seda möistaksid, et mite ütstnes hirmuga, waid veel enam armuga seda peab tegema! Häda sellele, kes lapsi vahendab, sellel oleks parem, et wessi tiwi tema kaela pantafse ja teda mere pöhja wisetaffe!

Jaagubi mõted hakasid nüüd ifa enam selle peale täima, fuida tema sealt wöiks lahti saada, ja „faugele, mailma sisje“ minna, et tema ful sugugi ei teadnud tuš se „tangle mailm“ oli.

Ühel homitul oli Jaagup ladund. Sep andis sohe lohtu teada. Linna soldat läks otsema, sai poisi linni, töi linna tagasi. Teised pojaid suures tropis taga järel, saatsid teda öistamisega ja irvitades lohtu maea ukse ete. Nuhlusels sai tema wang - rauda pandud ja tolmetks pääwaks torni. Tema süda oli väga täis, et viha pärast hambaid kiristas, aga mis teha! Veel enam aga fui nuhluuse läbi läks tema tigedaks, et froonu - raha - korjaja, kes just fa lohtu toas oli, teda väga libedastesse pilkas ja naeras. Se lühitas ni väga tema südant, et tema seda ei ilmas ei saanud äraannustada ja et se kui paigasline tulि tema südames pöles. Kui tema jälle föeu tagasi tulि ei olnud teretamine fa mite lahte, fuida ful wöib arwata!

Seda oli Jaagup nüüd ful äramöistnud, et ärajootsmisega lugu paremaks ei läinud, aga tema oli fa kuulnud, et fui öpipoisi aastad mööda, et siis sellite saab ja et sellid wöiwad minna, fuhu tahtwad. Wötis nöufs seda aega rahuga äraoodata, aga sellepäras t ei läinud tema süda mite paremaks. Sep oli veel löwem temast, söimas teda paigal „jotsitufe“, teised pojaid niisamuti. Aga tema jäi waka ja mõtles oma südame tigeduses: „oot‘, ful massan üksford föit fätte!“

Kooli aeg oli otsas, kiriku öpetusest oli tema fa lahti, aga süda oli tuim ja fange fui erne. Nüüd on aeg tulnud mõtles Jaagup, astus meistri ete,